

BÀI 16.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(Ttbg)*

II.

Sàigòn, thứ bảy 27/7/1968

Tôi nói với Vũ rằng sẽ đi Nha Trang một thời gian, sớm hơn dự định nghỉ hè cùng các em (mà Vũ đã biết.)

Lý do đưa ra với Vũ là chúng bệnh phổi còn âm ỉ trong cơ thể, nhưng **sâu thẳm trái tim, tôi muốn tự giải thoát khỏi những tâm tình đau khổ bấy lâu quán quýt**. Các cuộc chơi tay ba giữa Vũ-tôi-cô Tính và giữa Vũ-anh Thùy-tôi đã hạ màn vĩnh viễn. *Tôi không còn muốn đóng bất cứ vai trò nào nữa*. Tôi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trước khi bắt tay vào một cuộc đời mới ở tương lai.

Sao lại dùng chữ “mới” trong trường hợp này?

Tôi không biết, chỉ một điều cảm nhận rất rõ là hai hình ảnh anh Thùy và Vũ đã bắt đầu đi vào KỶ NIỆM MUÔN ĐỜI của tôi và *tôi không muốn nhìn thấy lại trước khi những vết thương trong tim đã hoàn toàn lành lặn*.

Hẳn nhiên là Vũ thật buồn trước quyết định này, nhưng tôi còn biết làm sao? Tự nghĩ, mọi thứ trong đời đều có thời có lúc của nó. Đਿêm đau lòng là phải nhìn "hiện tại" bị chôn vùi quá sớm, nhưng **thà vậy còn hơn** là níu kéo "tương lai trong một quá-khứ-hiện-tại" ê chề để rồi làm hỏng luôn cả cái "tương lai" kia.

*

**

Buổi cuối cùng gặp nhau, một chiều mưa dầm dề, trong phòng khách nhà mẹ tôi có Vũ đến như thường lệ, tôi ngồi cúi đầu thật lâu trước Vũ. Vũ cũng im lặng. Các người thân hầu như ai cũng biết tâm lòng Vũ nát tan trước quyết định ra đi của tôi, nên đều tôn trọng rút vào trong, để cái không gian ấm áp lại cho hai người tình đau khổ.

Tôi nói nhỏ:

“Em cứ ngỡ lúc nào cuộc đời cũng đẹp và Tình Yêu còn đẹp hơn nữa. Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng của em, được tạo ra từ những tác phẩm em đọc, từ cái thế giới nghệ thuật em được vẽ hình từ khi thơ đại. Mà thật thì mọi thứ đâu có đẹp như mình tưởng.”

Vũ cười héo hắt:

“Nếu nhìn cuộc đời và tình yêu như thế, mình sẽ điên em ạ. Thực sự, trong cái xấu đã có cái rất đẹp, trong nỗi đau khổ đã có niềm hạnh phúc rất đầy. Tại mình chưa nhìn ra cái Đẹp cái Hạnh Phúc ấy thôi.”

Vũ nhìn thật sâu vào mắt tôi, lại cúi đầu nhìn xuống:

“Anh cầu xin, nếu đi xa, em không đến nỗi để cho xúc động vì một hình ảnh khác trên đường đời sẽ gặp. Anh chưa có thực quyền với em lúc này, chứ nếu có, anh đã chẳng để em đi. Anh tin em, *nhưng vẫn lo ngại sao đó về em.*”

Tôi im lặng.

Vũ tiếp, giọng trầm hẳn:

“Anh hy vọng rằng em sẽ trở về với anh như em đã nói hôm qua.”

Tôi không đáp lời Vũ, chỉ ngồi mân mê từng phím dương cầm.

Vũ tiếp, giọng trách móc:

“Em thì lúc nào cũng chỉ muốn ra đi và ra đi. Đi để làm gì nếu không phải chỉ để tìm thấy sự lạc lõng, nghi ngờ và đổ vỡ? Anh không muốn như vậy. Phải chăng khi nào có sự nghi ngờ là có đổ vỡ? Vì thế, em phải tin anh. Anh cũng không muốn xui em cứ nhắm mắt yêu anh, nhưng muốn em phải tin anh bằng thời gian, năm tháng. Anh hy vọng chỉ có thời gian mới minh chứng được cho lòng anh yêu em.”

[Câu nói này, sau mấy chục năm nhìn lại, mới thấy rằng đã có giá trị thật sự chiều sâu ý nghĩa của nó. Thời Gian là cái thước đo chính xác nhất trên đủ mọi mặt của một con người.

Sau khi tôi đã vĩnh viễn bỏ đi khỏi đời Vũ thì Vũ vẫn chân thành yêu tôi, nhưng bây giờ tình yêu đã chuyển qua một trạng thái phơi bày khác. Vũ trở thành một “*đứa con trai*” trong gia đình tôi, thay thế đám con trai đã đi du học xa nhà, để luôn lui tới giúp đỡ mẹ tôi vượt qua những khó khăn của đời sống và thời cuộc bằng cái uy quyền địa vị nằm trong tay anh lúc đó.

Khi ấy Vũ đã *chính thức là chồng cô Tính*, nhưng tình yêu trong lòng thì vẫn âm ỉ giữ cho tôi. Nếu không thế đã không có những cơn say, Vũ khóc với cậu Tân về một bóng hình đã chân trời biển biệt. Nếu không thế, Vũ đã không yêu bài Thu Quyển Rũ một cách tuyệt vọng, bản nhạc từng nhiều lần Vũ hát cho tôi nghe.

Trong cái MẤT của hiện tại khi ấy, rõ ràng là tôi đã ĐƯỢC rất đầy mọi cái gì đã mất.

Và chính Vũ cũng *là như thế* trong mỗi tình đầu đời con gái của tôi. Mấy chục năm, một đời người đã gần kết thúc, tôi vẫn còn trân trọng ôm giữ những trang nhật ký viết về Vũ của gần

bốn mươi năm cũ, dù cho bao biến đổi của cá nhân và cuộc sống, dù cho bao thăng trầm vinh nhục của một kiếp đời nghệ sĩ phong ba .

Cho đến hôm nay, hình ảnh Vũ sóng dậy với từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt, trong giọng cười giọng nói, trên cá chất và nhất là trên tình cảm sâu dày dành cho tôi dạo ấy, tôi mới ngẫm ra một điều cực kỳ quan trọng rằng CHÍNH TÔI mới là kẻ có tội trong sự vỡ tan ngày đó. Chính tôi BỎ VỮ, làm khổ đau cho Vũ trong suốt một đời người.

Giả thử, nếu không có sự xuất hiện của cô Tính dạo trước, không có cái chết của anh Thùy dạo kế tiếp, thì chắc lại **cũng có một lý do đặc biệt** làm cho tôi xa Vũ. Cái "xa" này tự tôi bày ra chứ chẳng phải do Vũ đẩy tôi làm như thế. Tự tôi đi tìm CÁI HOÀN HẢO trong khi cuộc đời và con người lúc nào cũng chỉ là những điều, những kẻ RẤT BẤT TOÀN.

Viết những dòng này hôm nay là tôi muốn thú nhận với Vũ **một lỗi lầm trọng đại**, muốn xin Vũ --giờ không biết ở đâu, trên cõi dương gian hay một nơi nào ở cõi âm xa thẳm-- **hãy tha thứ cho tôi** những nỗi khổ đau nào tôi đã từng gieo vào tim Vũ, vào đời Vũ; **hãy cởi hết giùm** những nỗi dày vò trong tâm tư tôi hiện tại bằng cái cười hiền như vẫn làm thế thuở ngày xưa.

Ngày xưa, Vũ nhiều lần vuốt tóc tôi mà bảo:

“Bé còn dại lắm! Cái dại nhất chính là bé đã yêu anh bằng tình yêu của một đứa con nít.”

Khi tôi tỏ ra ngỡ ngàng, Vũ giải thích:

“Chỉ con nít mới tưởng rằng yêu là đủ mà không hiểu, đằng sau tình yêu, còn biết bao vấn đề cần phải đặt ra.”

Mấy chục năm trời trôi qua mới nghiệm thấy lời Vũ đúng.

Tự hỏi rằng May hay Rủi trong điều biết chậm trễ đó?

Tôi thì cho là MAY nhiều hơn.

Cái MAY phơi bày rõ rệt qua sự kiện *“vai trò Vũ, hình ảnh Vũ vẫn chiếm được một vị trí nguyên vẹn, không suy suyển sút mẻ, trong kỷ niệm tôi, trong TRÁI TIM CHUNG THỦY của tôi.”*

Và hôm nay, ghi lại đây chia xẻ cùng độc giả, chắc hẳn rằng cũng không thiếu người đồng ý với tôi trên ý nghĩ đó?]

*

**

Hai lá thư cuối của Vũ, lời lẽ chịu đựng trầm tĩnh.

Sài Gòn thứ Tư ngày 7/8/1968

Thu Vân của anh,

Hôm qua đến nhà thăm Mẹ thì hay được tin anh Thùy tử trận. Mặc dù mới quen anh Thùy nhưng trước cái tin đột ngột này, anh

không khỏi ray rức băng khuâng. Anh nghĩ, phải chăng đó là **định mệnh cay nghiệt bày ra cho anh Thùy, cho em và cả cho anh nữa?** Lúc này chúng ta thực sự vĩnh biệt anh Thùy và cầu chúc anh ấy ngủ yên ở một thế giới nào khác.

Em yêu dấu,

Anh biết em buồn nhiều, nhưng hãy can đảm lên em, bởi có buồn, chúng ta cũng đành bất lực mà thôi.

Từ hôm ra đi đến nay, em làm gì? Vui buồn ra sao? Sao chẳng viết cho anh lấy một dòng?

Riêng anh vẫn vậy, sắp vào bó bột lần thứ hai trong Quân Y viện Cộng Hòa.

Ở đây anh không đi đâu cả, tối ngày chỉ nằm nghe nhạc, đọc sách và nhớ em. Tối Chủ nhật 4/8/1968 vừa qua, anh xem được một chương trình biểu diễn của em và ban đại hòa tấu trường Nhạc trong TV, anh theo dõi đến nín thở. Anh tưởng như được gần em hơn mà thật thì em đã quá xa anh, không biết đến bao giờ mới nhìn thấy lại.

Bao giờ anh cũng tin em. Lúc này chỉ thấy nhớ thương.

Giá gì chân không bị gãy, anh đã bay ra Nha Trang tìm em.

Nhiều lúc khổ đau quay quắt, anh ước mong được có em ngay bên cạnh để nhìn sâu vào đôi mắt to khờ dại luôn luôn anh vẫn dấu yêu.

Anh hy vọng sớm được gần em và mong mau thực hiện điều mơ ước để bù lại những ngày xa cách.

Yêu em,

Vũ.

[]

Sàigòn, thứ Tư 15/1/1969

Em yêu,

Thật lâu rồi anh chẳng có tin em. Anh không hiểu đã có gì xảy ra đến với em? Riêng anh, lúc nào cũng yêu em, mãi mãi yêu em. Đó là sự thật. Em hãy tin và đừng thắc mắc gì về anh cả. Bao giờ cũng vậy, anh vẫn yêu em, yêu em. Những tháng ngày xa em, anh nhận thấy tình yêu dành cho em càng đậm đà hơn. Vì vậy làm sao anh quên em được?

Hiện tại, anh vẫn vậy. Nhiều lúc muốn đến thăm Mẹ nhưng không có em, anh lại thấy thật ngại. Nhìn vẻ suy tư của Mẹ, anh biết Mẹ buồn rất nhiều vì lúc nào Mẹ cũng chỉ mong đem hạnh phúc cho em.

Còn em, em có những lý lẽ riêng, có nỗi băn khoăn và sự thèm muốn tự do trong cuộc đời, làm sao Mẹ hiểu được? Nghĩ về em, bao giờ Mẹ cũng thở dài. Phần anh, yêu em nhưng cũng chẳng hơn gì Mẹ. Trước những quyết định của em, anh đành chịu. Bây giờ anh chẳng muốn níu kéo gì em nữa. Em có trọn quyền của em. Anh chỉ là một người tình yêu em, yêu em và mãi mãi còn yêu em!

Nhớ và yêu em suốt đời.

Vũ.

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Viết lại 36 năm sau tại San Jose, Cali,
thứ Bảy, 17/9/2005)
[]